

sammensværgelse. Derimod kan man slå fast, at der er en række individer og organisationer med betydelig magt, som aldrig har anerkendt Clintons valg til præsident og anser ham for at være indbegrebet af 60'erne. En aktiv social politik, den seksuelle revolution, kvindefrigørelsen, borgerretskampen og ikke mindst Vietnam-krigen fremstod som kendetegn for en tid hvor der blev sat spørgsmålstegn ved USAs selvforståelse som retfærdigheds nation på hjemmefronten og demokratets vogter på den internationale arena.

I 1990'erne var de unge mennesker, som kæmpede for de sortes rettigheder og mod krigen i Vietnam, blevet voksne, og nogle af dem, Clinton indbefattet, havde opnået reel politisk indflydelse.

På republikanernes partimøde i 1992 udtrykte højrefløjskandidaten Pat Buchanan denne kløft mellem tressernes blomsterbørn og »almindelige« amerikanske ved at hævde, at USA befandt sig midt i en kulturkrig og hentydede, at en demokratisk sejr ville føre landet ind i et moralsk forfald.

I lidt mildere toner bragte vicepræsident Dan Quayle tv-serien Murphy Brown ind i valgkampagnen ved at kritisere Browns »alternative livsstil« (hun havde i serien valgt at få et barn uden for ægteskab) og forsøgte således at spå, at de »venstreorienterede« (læs demokratiske) medier vil få endnu mere magt og indflydelse under en Clinton-regering.

En del vælgere lyttede til syneladende ikke til disse dystre budskaber og var ræd til at vælge en mand som havde røget marijuana (selvom han forsikrede det amerikanske folk, at han ikke inhalerede), bevidst undgået at blive indkaldt til hæren under Vietnamkrigen, og erkendt ægteskabelige sidespring, og hvis kone var karrierekvind med en interesse for kvindepolitiske sager.

Forklaringen på, at et bredt udsnit af amerikanere stemte på Clinton - endda to gange - på trods af hans brogede fortid, kan måske læses ud af en nylig udkommet bog af sociologen Alan Wolfe, *One Nation, After All*.

En undersøgelse, som Wolfe lavede blandt fortrinsvis konservative, religiøse middelklasseamerikanere viste nemlig noget overraskende, at langt flere udtrykte sympati og forståelse for de fattige, for religiøs tolerance og for kvindernes rettigheder end mange, især inden for medieverdenen, havde antaget. Al den snak om kulturkrig og moralsk forfald havde simpelthen givet bagslag.

I 1995, året efter at republikanerne vandt flertallet i Repræsentanternes Hus, kom husets nyvalgte formand Newt Gingrich til at sige til en samling repu-

blikanske vælgere, at Susan Smith, som havde druknet sine to børn, var et eksempel på USAs forfald under Clinton-regeringen. Denne bemærkning faldt heller ikke i god jord hos befolkningen.

Så hellere arbejde bag kulisserne. Der findes stadig rabiate radiopersonligheder som G. Gordon Liddy, hvis anti-statsbudskaber i det mindste har bidraget til at styrke militsgrupper, ligesom lederen af det nu opløste Moral Majority, Jerry Falwell, kan sælge videoer som *The Clinton Chronicles* over Internettet. Dette er en film som beskylder Clinton for alt fra narkohandel til mord, og over 60.000 mennesker har købt videoen.

Men langt farligere er de konservative sagførerforeninger, politiske konsulentgrupper og konservative fonde, som har magtfulde bestyrelser og penge i kassen. Det er dem, som fører en kamp mod demokraternes sociale politik. Forbindelsen mellem Kenneth Starr, Whitewater-sagen, Paula Jones-sagen, Monica Lewinsky-sagen og adskillige konservative individer og organisationer er til at få øje på.

Det tre-dommers panel, som udnævnte Starr til særlig anklager i Whitewater-sagen, siges at have tætte forbindelser med den magtfulde formand for Senatets udenrigspolitiske nævn, Jesse Helms, en af Clintons ærkefjender. Blandt Starrs stab af sagførere findes der et betydeligt antal medarbejdere, som ligesom Starr selv i øvrigt er medlemmer af *The Federalist Society*, en konservativ juridisk organisation baseret i Washington.

Et af medlemmerne af *The Federalist Society*, Bradford Berenson, optræder ofte i tv som kommentator i Monica Lewinsky-sagen, uden at hans tilhørsforhold til *The Federalist Society* bliver nævnt. Paula Jones-sagen (Clintons påståede sexchikaner af Jones, mens han var guvernør, som sidste år satte nyt liv i Starrs undersøgelse af præsidenten, er finansieret af *The Rutherford Institute*, som tidligere hovedsageligt havde fokuseret på sager vedrørende religionsfrihed (og bl.a. ført to sager for Jerry Falwell), men som nu især på Internettet, har kædet sit navn og rygte sammen med Paula Jones.

To sagførere, George T. Conway og James A. Moody, medlemmer af *The Federalist Society*, har været involveret i Paula Jones-sagen og var med til at henvisne Linda Tripp (som op tog Monica Lewinskys bekendelser om sex med præsidenten på bånd) til Starr. Linda Tripp er gode venner med Lucianne Goldberg, en litterær agent i New York, der i 1972 blev betalt 1000 dollar om ugen for at lave »dirty tricks« for Nixon-kampagnen.

Det var Goldberg, som

opfordrede Tripp til at optage sine samtaler med Lewinsky. Goldberg har tætte forbindelser med Alfred Regnery, en forlagsdirektør, der for nylig udgav *Unlimited Access* af Gary Aldrich, en forhenværende FBI-agent, som i bogen påstod, at Clinton regelmæssigt forlod det Hvide Hus for at dyrke sex på et Washington-hotel, og *The Secret Life of Bill Clinton* af en britisk journalist, Ambrose Evans-Pritchard, som retter beskyldninger mod Clinton for at have været involveret i en række mystiske dødsfald. Regnery er i øvrigt en god ven af Kenneth Starr.

En række kommentatorer, heriblandt de fleste danske, kritiserede Clintons kort tale, 17. august, fordi han ikke kunne lade være med at rette sin vrede mod Kenneth Starr. Det var i sidste ende Clintons egen skyld, at sagen kom så vidt, så hvorfor begynde at beskyldte Starr, som jo bare gør sit arbejde, lod det.

Men i lyset af de mistænksomme forbindelser som eksisterer mellem hovedpersonerne i hele miseren - Starr, Jones, Tripp, Lewinsky, Goldberg - og en række konservative organisationer, kan man spørge sig, om ikke det er de mennesker, som synes besat af tanken om at ødelægge Clinton personligt såvel som politisk, som ihærdigt forsøger at holde liv i Whitewater-sagen, Paula Jones-sagen og nu Lewinsky-sagen. Mange kommentatorer har med rette fremhævet, at de fleste republikanere ikke er interesseret i at se Clinton fjernet ved en rigsretssag. Men der kan være en anden, i sidste ende mere ondsindet, taktik i hele forløbet.

Det kan være simpelthen: at genere Clinton indtil hans præsidentperiode løber ud, svække ham politisk, og håbe på, at det ikke vil lykkes vicepræsident Al Gore at komme ud fra Clintons skygge i år 2000, når næste præsidentvalg skal holdes. For godt nok er Gore også et barn af tresserne, men han er efter sigende en god familiefar for sine fire børn, han var soldat i Vietnam, og hans kone er mest kendt for sin kampagne mod sjofle rap-tekster.

For at sætte diskussionen om rigsretssag i perspektiv er det måske på sin plads at erindre, at Watergate-sagen, som førte til præsident Nixons afgang i 1974, ikke kun handlede om magtmisbrug i forbindelse med et forsøg på at dække over et ulovligt indbrud i demokraternes hovedkvarter, som de fleste husker den. Den kom fra Nixons brug af efterretningstjenesten og sit specielle korps (de såkaldte »blikkenslagere«) til at aflytte og forfølge antikrigsbevægelser. Ud over disse alvorlige forseelser er det værd at huske på, at Repræsentanternes Hus valgte ikke at inkludere Nixons ulovlige bombning af Cambodja i

rigretssagen. Noget ganske andet end en affære i Det Hvide Hus.

Om man kan ikke lade være med at spekulere over, om Iran-contra-sagen (det ulovlige salg af våben til Iran til gengæld for løsladelsen af amerikanske gidsler) under Reagan ville have fået et andet udfald, hvis liberale kræfter havde den magt og indflydelse som de besatte inden for de konservatives rækker råder over. Reagan, som ofte blev be-

tegnet som Teflon-præsidenten (fordi beskyldninger og kritik prellede af på ham), blev reddet bl.a. på grund af sit ry som en doven leder som delegerede magten til sine underordnede.

Clinton er i grunden en midtsøgende politiker, som ofte skaber sin egen politik efter republikanske forskrifter. Ikke desto mindre er de besattes kamp imod ham mere end et spørgsmål om sex og løgn.

Den er en indædt kamp

imod de landvindinger inden for borgerrettigheder og den sociale politik og imod en sund skepsis over for USA's udenrigspolitik, som var en del af 60-ernes arv.